

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς ποταμὸν εἰς τὴν χώραν ὧν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς	Ἐξωτερικῶς
Εἰσφορά δρ. 16.—	Εἰσφορά δρ. 25.—
Ἐξέμνητος 8,50	Ἐξέμνητος 13.—
Τόμισμος 4,50	Τόμισμος 7.—

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτήσια, δολάρια 4

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38 παρὰ τὸ Βαρθολαῖον

Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Νοεμβρίου 1921

Ἔτος 43ον. — Ἀριθ. 49

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ' (Συνέχεια)

Ἐπειτα ἄρχισε ἡ παρέλασις.

Ὅταν ἡ Λίτσα Καρδινιὰν εἶδε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν παιδιῶν τῆς, ποὺ ὄρθια στήν ἐξέδρα, ξαναμμένα, δὲν ἐπαραν νὰ χειροκροτοῦν καὶ νὰ ζητωκραυγάζουν, θυμῆθηκε τὰ λόγια τοῦ ἀντρός τῆς:

«Δὺ στρατιῶτες γιὰ τὸν Αὐτοκράτορα!»

Κι' ἦταν ἀπὸ τώρα. Γιατί τὰ βλαστάρια τῆς στρατιωτικῆς ἐκείνης οἰκογενείας εἶχαν τὸν ἐνθουσιασμὸν ποὺ εἶναι τὸ πρῶτο, τὸ κυριώτερο.

Ἀφοῦ τελείωσε κι' ἡ παρέλασις, ἕνας ὑπάσιπιστής μετ' τὸ καπέλλο στὸ χέρι, ἐπλησίασε τὴν κυρία Καρδινιὰν καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ στὸ παλάτι ὅπου τὴν περίμενε ὁ Αὐτοκράτωρ.

Τι θὰ μάθαινε ἀρά γε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἡ Λίτσα; Καλὸ ἢ κακό;

Μὲ κόπο κατανικῶντας τὴ συγκίνησίν τῆς, ἐφθάσε στὸ Κεραμεικόν, μπῆκε στήν αἴθουσα τοῦ θρόνου, εἶδε σὺν ὄνειρο πλήθος κυρίες διαμαντοστολισμένες, κι' ἄξαφνα ὁρῆθηκε μπροστὰ σ' ἑκατον.

Ὁρῶν στή μέση τῆς σάλας, ὁ Ναπολέων, μετ' μεγάλη ταινία τοῦ Λεγεώνος, ἅμα εἶδε τὴ γυναῖκα τόσο ταραγμένη, τῆς εἶπε μετ' κλωσύνη:

— Πουχάστε, κυρία. Σὰς ἐκάλεσα γιὰ μιὰ ἀποδορῆ, ἐλπίζα ἄρχισε νὰ ὑπαφώ-

σκη. Ἀγαπούσα πολὺ τὸν ἄντρα σας κι' ὅταν ἔμαθα πὼς ἐξαφανίστηκε, λυπήθηκα βαθειά. Ἀλλὰ ἕνα γράμμα ποὺ βρέθηκε στὰ χέρια ἑνὸς Ρώσου χωρικοῦ, στὸ Καινίεμπεργκ, καὶ ποὺ μοῦ τὸ ἐστειλε χθὲς ὁ στρατάρχης Νταβού, λέει πὼς ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν εἶναι αἰχμάλωτος κι' ἔρχεται. Ἴδου αὐτὸ τὸ γράμμα. (Θέλω νὰ μοῦ πῆτε ἀν ἀναγνωρίζετε τὸ γράμμα τοῦ ἀντρός σας.

— ὦ, γαί! εἶναι δικό του, Μεγαλειότατε! εἶπε ἡ Λίτσα, μόλις ἔρριξε μιὰ ματιά στὸ ξαρωμένο καὶ λεκιασμένο ἐκείνο χαρτί ποὺ τῆς ἔδωσε ὁ Αὐτοκράτωρ.

Κι' ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς ἄρχισε νὰ κλαίη.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, κυρία, ἐξακολούθησε ὁ Ναπολέων, ποὺ δὲν ἐχάθη ἕνας ἀνθρώπος σὺν τὸν Καρδινιὰν.

Αὐτὸ τὸ γράμμα θὰ τὸ διαβάσετε ὕστερα μετ' τὴν ἡσυχίαν σας, γιατί ἐγὼ θὰ σὰς κρατήσω ἀκόμα λίγες στιγμές.

Καὶ δείχνοντας τὸν Ἐρρίκο καὶ τὸ Γιαννάκι:

— Τὰ παιδιά σας, κυρία; ρώτησε μετ' χαμόγελο.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Δίδουμα, γεννημένα τὴν ἡμέρα τῆς μάχης τοῦ Φρήδλανδ... Ὁ συνταγματάρχης Καρδινιὰν μοῦ μίλησε γι' αὐτὰ στή Μόσκοβα καὶ τοῦ εἶχα πῆ τότε νὰ μοῦ τὰ φέρῃ νὰ τὰ παρουσιάσω στὸ Βασιλεῖα τῆς Ρώμης. Ἴδου ἡ εὐκαιρία. Λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ τὰ ὀδηγήσετε στήν Αὐτοκρατορίσα.

Καὶ σκύβοντας, ὁ Ναπολέων χάιδεψε στὸ μάγουλο τὸν Ἐρρίκο, ποὺ μετ' τὸ κεφάλι ψηλά, τὸν κοίταζε κατὰμματα.

Ἡ Αὐτοκρατορίσα καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα μετ' πολὺ ψηλὴ ράχη, ποὺ εἶχε ἀπὸ πάνω ἕνα χρυσὸ ἀστὲρ μετ' ἀπλωμένες φτερούγες. Δὲν ἦταν ὡμορφὴ ἀλλὰ ἕνα γλυκὺ χαμόγελο τὴν ἔκανε θελκτικὴ. Στὰ πόδια τῆς, ἕνα παιδάκι μετ' χρυσὲς μπούτιες καὶ γαλανὰ

Φοβερίζοντας μετ' τὸ πιστόλι τὸν Ἐδουάρδον... (Σ. 386, στ. γ')

μάτια καθόταν σ' ένα σκαμνάκι από έλεφαντόδοντο. Η Λιζέττα ύποκλιθήκε μπροστά στο χαριτωμένο αυτό σύμπλεγμα κι' ο Ναπολέων, με λίγα λόγια, παρουσίασε στη Μαρίνα-Λουίζα τη στρατιωτική οικογένεια.

Αλλά τη στιγμή εκείνη ο Έρρίκος, με τη ζωηρότητα και την αφοβία που τον χαρακτήριζαν, άφησε το χέρι της μητέρας του, έπληξασε τον μικρό διάδοχο και του είπε :

—Θέλεις να παίξεις μαζί μου ;

—Έρρίκε, φώναξε τρομαγμένη η Λίζα.

Αλλά η Αυτοκρατορίσσα άρχισε να γελά κι' ο Έρρίκος, ξεθαρρεμένος, έδωσε ένα σκατό φιλά στο μαρουλάκι του Βασιλέως της Ρωμής.

Ο Γιαννάκης, πιο συνεσταλμένος, κοίταζε χωρίς να λέη λέξη.

—Μπαβό ! είπε ο Ναπολέων γελώντας κι' αυτός. Ο μικρός, βλέπω, δεν ξέρει περίστροφες. Πάει 'τσια στο σκοπό του. Μου θυμίζει τον πατέρα του στήν 'Ιένα. Τά συγχαρητήριά μου, κυρία ! Τα παιδάκια σας είναι χαριτωμένα.*

Μόλις βρέθηκε στο δρόμο, η Λίζα έβγαλε από την τσέπη της το πολύτιμο χαρτί.

Ήταν πραγματικώς γράμμα του άντρός της, με χρονολογία 1 Ιανουαρίου 1813. Κι' έξι στούρες καταλεπτώς δλα του τά συμβάντα.

Τον άφήσαμε με πυρετό στην 'Ισθα του Φεδώρ Μούλωφ. Είχε πάθει περιπνευμονία, γιατί κρύωσε τότε που τον άφησαν οι Κοζάκοι στα χιόνια γυμνό.

Ο παπς του χωριού Βασίλωφ ήταν και λιγάκι γιατρός. Σ' αυτόν κατέφυγε ο Μούλωφ, που με κανένα τρόπο δεν θά ήθελε να προδοθή το άσυλο του Γάλλου αξιωματικού... Κι' ο παπς πήγαινε καθημέρα στην 'Ισθα, ώσπου ο άρρωστος έγεινε καλά.

Τότε έγραψε το γράμμα, που 'στερ' από δυόμισι μήνες έφθασε στα χέρια της Λίζας.

«Είμαι μετεμφοσμένος σε Γερμανό έμπορο,—έλεγε στο τέλος,—έχω λίγα χρήματα που μου έδωσε ο καλός Μούλωφ, και θά προσπαθήσω να φθάσω στο Μαγδεμβούργο, όπου έμαθα πως βρίσκεται ο Γαλλικός στρατός.

«Θάρρος, αγαπητή μου Λίζα ! Θά ξανανταμωθούμε!...»

Ήσυχασε άρά γε η Λίζα, αφού διάβασε αυτό το γράμμα ;

* Έν' άλλο μυθιστόρημα του λοχαγού Danrit, που είναι η συνέχεια του «Μικρού Έθελοντος», έπιγράφεται «Οι βαπτιστικοί του Ναπολέοντος», έχει ήρωες τα παιδιά αυτά του Καρδινιάν κι' έξι στούρες τους πολέμους της Γαλλίας από το 1830 έως το 1870. Αργότερα 'σως θά δημοσιευθ' κι' αυτό στη «Διάπλασι». —Σ. τ. Μ.

«Οχι θέβαια στην έντέλεια. Θά κаторθανε ο Γιάννης της το σκοπό του ; Κι' αν τον έπιαναν οι Ρώσοι ; Κι' αν τον έσκότωναν ;

Ο Ναπολέων είχε δικηο. Δεν ήταν παρ'α μιά άμυδρή έλπίδα που άρχισε να ύποψωκη.

«Όσο ο φίλος μας, από ασύχναστους δρόμους, με χίλιες προφυλάξεις, κατάφερε να φθάση στα γερμανορωσικά σύνορα.

Στά χάνια, στα χωρικόσπιτα όπου τον φιλοξενούσαν, έλεγε πως οι Γάλλοι του πήραν χρήματα και πράγματα και τώρα γύριζε στην πατρίδα του, στο Μπρόμπεργ.

«Τό δυσκολώτερο έγεινε, συλλογιζόταν καθώς έμπαινε 'ς ένα προάστειο αυτής της πόλεως. "Υστερ' από λίγες ημέρες θά είμαι έλευθερος !»

Αλλά δεν είχε τύχη.

Στήν ταβέρνα που μπήκε να φάη, βρήκε ένα σωρό στρατιώτες και πολίτες, που έδριζαν με λύσσα τους Γάλλους και τον Αυτοκράτορα.

Ο Γιάννης κάθισε σε μιάν άκρη, όσο μακρότερα μπορούσε από το φως.

Αξαφνα ανατρίχιασε. Ένας από τους Πρώσους εκείνους στρατιώτες γύρισε μιά στιγμή κι' ο Γιάννης τον έγνωρισε' ήταν ο πομερανός λοχίας που τον είχαν αιχμαλωτίσει την παραμονή της 'Ιένας, όταν ο Αυτοκράτωρ τον έστειλε στο Λαντεγκραφενμπέργ.

Αλλά κι' εκείνος, φαίνεται, τον έγνώρισε. Άφησε το ποτήρι που κρατούσε και συνοφρυωμένος, κοίταζε τον «Γερμανό έμπορο»...

—Αυτός είναι ! φώναξε άξαφνα. Ο ύπολοχαγός των Γρεναδιέρων της 'Ιένας !.. Έ, σύ ! στον τόπο.

Κάθε αντίσταση 'θάταν μάταιη ! Ο λοχίας κι' οι σύντροφοί του του ρίχτηκαν, τον σήκωσαν, τον πήγαν στο Φρουραρχείο. Κι' από κει τον έκλεισαν αιχμάλωτο στο φρούριο, σε μιά φυλακή, που ο λοχίας που τον έπιασε, ήταν 'ισα-'ισα ένας από τους φρουρούς της.

Απερίγραπτα τά μαρτύρια που τράβηξε κει μέσα ο αιχμάλωτος, με τον δεσμοφύλακα εκείνο, που είχε και πάθος προσωπικό έναντιον του.

Πέρασαν μήνες.

Από συνομιλίες των φρουρών ο Γιάννης έμαθε τις νίκες των Γάλλων στο Λουτσεν και το Μπάουτσεν. Έμαθε όμως και την ήττά τους στη Λειψία καθώς και την εισβολή των Συμμάχων στη Γαλλία.

Η όδονη ή πατριωτική του φυλακισμένου στάθηκε μεγάλη. Αυτή τον έκαμε να χάση και την ύπομνη. Και μιά μέρα, σ' ένα πείραγμα του πομερανού λοχία, κυριεύθηκε από τέτοιο θυμό, ώστε άρπαξε τη στάμνα του και του την έφερε στο κεφάλι.

Ο δεσμοφύλακας σωριάστηκε χάρω με το κρανίο σπασμένο.

Ο Γιάννης συνήλθε, ξύπνησε σαν από έφιάλη.

Τι είχε κάμει ;

Θά τον τουφέκιζαν στη στιγμή !

Συλλογίσθηκε τότε τους δικούς του. Κι' ή άπελπισία του έδωσε τη δύναμη να επιχειρήση τά πάντα για να σωθή.

Κανένας δεν είχε άκούσει τίποτα, γιατί ο Γερμανός δεν επρόφθασε καν να φωνάξη.

Ο Γιάννης τον έγδυσε γρήγορα-γρήγορα και τον σκέπασε με την κουδέρα του, έπειτα φόρεσε αυτός τη στολή του, το μακρύ του μανδύα και το μεγάλο του κασέττο.

Σε μιά τσέπη της στολής του ήταν τά κλειδιά που ο δεσμοφύλακας δεν τάφινε ποτέ. Ο Γιάννης βρήκε το κλειδί που ταίριαζε στην κλειδαριά του, έσπρωξε την πόρτα, βγήκε έξω και την ξανακλείδωσε.

Στο διάδρομο ήσυχία. Κανένας άλλος φρουρός. Ο Γιάννης είχε λίγο καιρό μπροστά του. Στάθηκε κει και συλλογίσθηκε με τι τρόπο να δραπέτεύση.

Ένας μόνον ήταν : να φθάση στην ξωπορτα και να βγή άφελέστατα στο δρόμο.

Η στολή του τον επροστάτευσε. Κανένας δεν τον έσταμάτησε, ως που πέρασε από τη γέφυρα και το χαντάκι του φρουρίου.

Ήταν έλευθερος !

Απέραντη χαρά τον έκυρίευσε. Το έρχόταν να χορέψη, να τρέξη, να τραγουδήση. Έξακόσιες λεύγες τον έχωριζαν άκόμη από την πατρίδα του, από το σύνταγμα του, από τους δικούς του.

Αλλά θά τις περνούσε. Δεν αισθανόταν πιά εμπόδιο μπροστά του από τη στιγμή που βγήκε από τη φοβερή φυλακή.

Ήθελε να φύγη από το Μπρόμπεργ με ταχυδρομικό άμάξι. Αλλά δεν είχε χρήματα να πληρώση τη θέση του. Και τότε του ήλθε μιά ιδέα. Καθώς περνούσε ένα δρόμο με μεγάλα σπίτια, είδε ένα μαχαζι, παλαιοπωλείο, και θαρρετά μπήκε μέσα.

Τήν ώρα εκείνη δεν ήταν κει κανένας πελάτης. Μόνος ο παλαιοπώλης,—ένας Έθραϊός με μακρυά σταχτιά γένεια,—μετρούσε τά χρυσά του νομίσματα, που τά έκρυβε στο σκούφο του μόλις είδε τον ξένο κι' ύποκλιθήκε ταπεινά μπροστά στη στρατιωτική του στολή.

Ο σκοπός άγιάζει τά μέσα και το πρώτο που σκέφθηκε ο Γιάννης ήταν ν' άρπάξη τά λεπτά του Έθραϊου για το ταξίδι της σωτηρίας του. Και στην έρώτηση τι επιθυμεί, άποκρίθηκε :

—Μιά ταξιδιωτική φορεσιά. Θά κάνουμε αλλαγή μ' αυτή που φορώ.

Αλλά καθώς έδειχνε τη στολή του στον Έθραϊο,—τη στολή δηλαδή του Γερμανού λοχία,—έπιασε σε κάποια τσέπη ένα πουγκι γεμάτο. Τό έβγαλε, τό άνοιξε κι' είδε πως είχε μέσα χρυσά γαλλικά νομίσματα. Ποιός ξέρει από ποιους γάλλους αιχμαλώτους τά είχε άρπάξει ο Πομερανός !

Τότε ο Γιάννης άλλαξε σχεδίο. Δεν χρειαζόταν πιά τά λεπτά του Έθραϊου, γιατί του έφθαναν εκείνα που είχε άπάνω του. Κι' είπε :

—Θέλω ναγοράσω αυτή τη στολή !

Κι' έδειξε μιά ώραία στολή γρεναδιέρων της ρωσικής φρουράς,—γιατί στο παλαιοπωλείο του Έθραϊου εύρισκε κανείς...και τί δεν εύρισκε !

Ο παλαιοπώλης ύποψιάσθηκε.

—Μά δεν μου είπατε πρό όλιγου, ρώτησε, πως θέλετε ταξιδιωτική φορεσιά ;

—Τό μετάνιωσα, άποκρίθηκε ο Γιάννης. Δός μου γρήγορα τη στολή που σοδ λέω !

Ο Έθραϊός τότε φώναξε :

—Ρεβέκκα ! Ρεβέκα !

Και στη γυναίκα που ξεφύτρωσε από το παραμάγαζο, είπε :

—Περιποιήσου τον κ. λοχία... Έγώ πρέπει να βγώ μιά στιγμή για κείνη την όπότεση...

Ο Γιάννης κατάλαβε : Θά πήγαινε να είδοποιήση την Αστυνομία. Σε μιά στιγμή άρπαξε το σπαθι της στολής που ζήτουσε, τό τράβηξε από τη θήκη του και τάκκομπησε στο λαιμό του Έθραϊου.

—Αν κουνηθής, του είπε, αν φωνάξης, σε τρύπασα !

Ο Έθραϊός γονάτισε παρακαλώντας. Η Ρεβέκκα λιγοθύμησε. Κι' από τη στιγμή εκείνη, ο Γιάννης ήταν κύριος του μαγαζιού.

Κλείδωσε την πόρτα για να μή μπη

κανένας, πέρασε στο παραμάγαζο, φόρεσε με τη βοήθεια του ύποταγμένου Έθραϊού τη ρωσική στολή, ζώστηκε το σπαθι, άρπαξε άκόμη ένα πιστόλι—τι δεν είχε κεινο τό μαχαζι !—τό γέμισε και, φοβερίζοντας μ' αυτό τον κατατρομαγμένο παλαιοπώλη, ξεκλείδωσε την πόρτα και βγήκε στο δρόμο.

Αλλά σάν καλός νοικοκύρης πήρε και τό κλειδί, κλείδωσε απέξω στο μαχαζι του τον Έθραϊο με τη λιπόθυμη Ρεβέκκα του και τράβηξε για τό σταθμό των άμαξών.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ

(Συνέχεια και τέλος : ίδε σελ. 380)

Μά κει ψηλά, χωμένο μες στ' αγαπημένα άνθη, τό χαριτωμένο πρόσωπο της Μερσεδής της χαμεγελοόσε γλυκά. Ένωσε ή τρυφερόστρα τά χέρια σάν σε προσευχή.

—Γιά τ'όνομα του Θεού, Κυρία μου, δώσε μου τό λουλούδι !

Η Μερσεδή έκοψε τώμορφότερο της ρόδο και κατέβηκε.

—Γιά τη Γιαννούλα είναι, την άδελφούλα σου, δεν είν' αλήθεια ; τη χαριτωμένη τη μικρούλα ! μουόστελνε τόσο γλυκά τό φιλάκι της κάθε φορά που μ'έδλεπε στο μπαλκόνι!... Έλα, πάμε γρήγορα, θέλω να της τό πάγω έγώ, τό λουλούδι που τόσο λαχταρεί.

Στήν άκρη ενός τοίχου, μέσα σε μιά κοιλότητα ζωγραφισμένη γαλανή με χρυσά αστέρια, ήταν στημένο ένα άπ' αυτά τά άπλά άγάλματα της Παναγίας, με μαύρο πρόσωπο, άλόγιστη μεσ' στο κοινικό της φόρεμα τό χρυσοκέντητο και μαργαριτοστολισμένο.

Κρατούσε στο δεξί της χέρι τό Θείο Βρέφος, μελαψό σάν κ. εκείνη.

Με πολλήν εδλάδεια, οι δύο κοπέλες γονάτισαν μπροστά στο λατρευτό

άγαλμα κι' ένώσανε τά χέρια σε μιά όλόθερμη προσευχή...

— Παναγία Δέσποινα, εδλόγησε αυτό τό λουλούδι, είπε η Πέπα.

Και με την έλπίδα στην καρδιά, ξαναπήραν τό δρόμο τους.

Όταν η Γιαννούλα άκουσε, στην πόρτα της κάμαράς της, τό φρού-φρού που κάνουν τά μεταξωτά φορέματα, χτύπησε χαρούμενα τά δυο χεράκια της.

—Α ! η όμορφη Κυρία είναι, και μου φέρνει τό Τριαντάφυλλο του Παρδεισου !

Η Μερσεδή την άγκάλιασε τρυφερά. Και τό παιδάκι κοίταζε με θαυμασμό την όμορφη κοπέλλα και τό λουλούδι που τόσο φλογερά ποθοόσε.

Στάθηκε λιγάκι σκεπτικό και κατόπι φίλησε βαθειά την καρδιά του λουλουδιού.

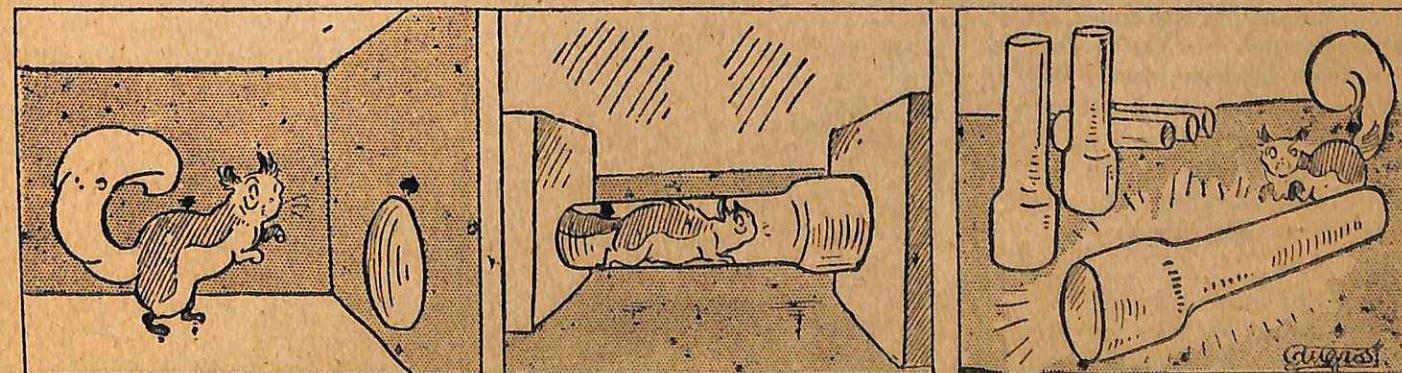
Κι'όσο τά χείλη του έπιασαν τά πέταλα τά μυρωδάτα του ρόδου, ένα χρώμα τριανταφυλλί ανέβαινε στα μαγουλά του, μιά φλόγα ζωής άναβε στα μάτια του.

Τό παιδάκι έγίανε. Κι' η Πέπα δεν τραγουδούσε πιά κάτω άπ' τά μπαλκόνια της Σεβίλλης. Η Μερσεδή που ήταν όλομόναχη στον κόσμο, προσκαλέσε σιμά της τά δυο όρφανά.

Και πιο πολύ παρά ποτέ τώ'ρα-πούν οι τρεις αγαπημένες τά εδλόγημένα τριαντάφυλλα. Και τις γιορτές, ελαφρές και γελαστές παίρνουν όλα-καιρες άγκαλιές από λουλούδια και τά πηγαίνουν προσφορά στην Παναγία. Της προσφέρουν τό άρωμα των άλικών των τριανταφυλλών, μά και τό άρωμα, -ώ πόσο πιο γλυκό ! - των άθών των καρδιών.

Σ. ΜΑΥΡΙΑΝΣ

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΣΚΙΟΥΡΟΥ

Είμαι ο κ. Σκίουρος ο Φουντουκομάχος. Και ξέρετε τό επαγγέλμα μου ; Λαμπο-σοληνοκαθαριστής. Μάλιστα, κατι κάνω κι' εγώ. Στο σπίτι έχουν ένα μηχανήμα

για μένα, όπου βάζουν τους σωλήνες των λαμπτών. Έγώ μπαίνω από τη μία τρύπα, βγαίνω από τη άλλη και, με δυο-τρεις φορές, ό σωλήνας, που τον τρέβει η γού-

να μου, λάμπει ! Κι' η άμοιβή μου ; Α, δεν εργάζομαι χάρισμα ! Μου δίνουν πέντε φουντούκια τό σωλήνα. Καλά, έ;

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΠΕΙΝΑ

Αγαπητοί μου,

ΔΕΧΘΗΚΑ προχθές μία επίσκεψη από τις συνειδημένες μου: «Ήταν ένας φτωχός νέος, που μου είχε φέρει να διαβάσω μερικά διηγήματά του κι έρχόταν να με συμβουλευθώ αν μπορούσε, αν είχε τα προσόντα να φοιτηθεί στη Λογοτεχνία. Τα διηγήματά του τα είχα διαβάσει και πραγματικώς, αν και πρωτόλειά μου είχαν κάμει εντύπωση μεγάλη: Έδειχναν ένα ταλέντο γερό. Του είπα λοιπόν ότι μπορούσε να φοιτηθεί στην καλλιέργεια αυτού του ταλέντου, με τη δεδαιότητα σχεδόν ότι μία μέρα, όχι και πολύ μακρινή, θα γινόταν ένας κάλως λογοτέχνης. Ο νέος χάρηκε πολύ. Αλλά όποτε φάνηκε σαν ανεπιτυχής, σαν μελαγχολικός. Και μου είπε:

—Πώς θα κάμω όμως που είμαι φτωχός; Δεν έχω κανένα πόρο ζωής... Έφυγ' από την πατρίδα μου με λίγα εκατοστάρινα που μου έδωσε σαν ελεημοσύνη ένας θεός μου, κι ήρθα εδώ στην Αθήνα για να βρω εργασία. Μ' αν πιάσω μία οποιαδήποτε, δεν θάχω καιρό να μελετώ και να γράφω. Εγώ δεν θέλω να γίνω να τιλ ε τ α ν τ ε ς, σαν αυτούς που γράφουν όταν ευκαιρούν. Ένωσ' να εργασθώ συστηματικά, ν' αποσιωθώ δόλοφρα, να μὴν κάνω καμμιὰ άλλη δουλειά, να μὴ χάνω ούτε μία ώρα. Γιατί τὸ ξέρετε: «οὐ δύναται τις δυο κυρίες δουλεύειν, θεῶν ἢ Μαμωνᾶς», όπως λέει τὸ Εὐαγγέλιο. Αλλά... πὼς θὰ ζήσω; Ἡ Λογοτεχνία, σὴν ἀρχὴ τοῦλάχιστο, δὲν μπορεί νὰ μὲ τρέφῃ. Καὶ τὰ εκατοστάρινα τοῦ θεοῦ μου τελειώνουν σὲ λίγο. Νά, αὐτὸ τὸ πρόβλημα μου παρουσιάζεται, τώρα μάλιστα πὸς μου λέτε ὅτι ἔχω κάποιον ταλέντο. Νά τὸ θυσιάσω καὶ νὰ δώσω ἐξετάσεις σὴν Ἐθνικὴ Τράπεζα, πὸς ἔχω καὶ γιὰ καὶ τὰ προσόντα; Ἡ νὰ ριχθῶ ὅλος σὴν Τέχνῃ, ζητιανεύοντας ἔστω, κι ὅτι γίνεαι ἄς γίνεαι; Αὐτὰ τὸ φάσμα τῆς Πείνας, πὸς τὸ βλέπω τώρα μπροστὰ μου, μὲ παχώνει...

Τοῦ ἀποκρίθηκα:

—Δὲν ξέρω...δὲν θέλω νὰ σὲ πάρω στὸ λαμβό μου...Σκέψου, παιδί μου, καὶ κάμ'ε ὅ,τι θέλεις...Ἐνὰ μόνον ἔχω χροὸς νὰ σοῦ πῶ: «Ὅτι ὁ ἄνθρωπος, καὶ μάλιστα ἕνας νέος, γερός σὺν καὶ σένα, μπορεί νὰ ζήσῃ πολὺν καιρὸ τρώγοντας φῶμι... καὶ λάδι. Ὅπως ἔζησε ὁ με-

γάλος ἐκεῖνος Ζολά, ὅταν ἦταν φτωχός, νέος καὶ κατοικοῦσε σὲ μιὰ τρώγλη, μιὰ ἐλεεινὴ σοφίτα τοῦ Παρισιῦ, καὶ δὲν ἔτρωγε παρὰ φῶμι πὸς τὸ ἀγρόζε πουλώντας ἢ βάζοντας ἐνέχυρο τὰ βιβλία του, τὰ ρούχα του, ὅ,τι εἶχε, καὶ λάδι πὸς τοῦ τὸ ἔχον στείλει οἱ γονεῖς του ἀπὸ τὸ Αἶξ.

—Υστερὰ ἔκαμ'ε ἑκατομμύρια...φίθυρισε ὁ νέος.

—Ναί, μ' αὐτὸς δὲν ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ! Ὁ Ζολά ἔγραφε μόνο γιὰ νὰ φήσῃ ἀριστοτεχνήματα κι ἀθάνατο ὄνομα. Μ' αὐτὸ τὸ ἰδανικὸ ἀνέφευσε καὶ γύμνια, καὶ πείνα, καὶ ταπεινώσι, καὶ περφορῶσι. Ἡ μὲν τὸν ἐλπίδα, ἡ ἐμπειρική νὰ ποῦμε, ἦταν πὸς θὰ μπορούσε ἀργότερα, μὲ τὰ βιβλία του, νὰ κερδίξῃ δυὰ θὰ τοῦ ἐφθάναν γιὰ νὰ ζῇ κάπως ἀνθρωπινά. Μὴν κοιτᾷς ἀνὰ τὰ βιβλία του ἔτ' ὅ,τι νὰ εἶναι τέτοια, πὸς νὰ τὰ διαβάσῃ ὅλος ὁ κόσμος, κι ἀπὸ περιέργεια ἀκόμα, ὥστε ὁ συγγραφέας νὰ γίνῃ σὲ λίγο ἑκατομμυριούχος. Μὰ δὲν γίνονται ὅλοι! Ἄλλοι, ἐπίσης μεγάλοι σὺν τὸ Ζολά, —γιὰ νὰ μὴν πῶ καὶ μεγαλύτεροι, γιὰτὶ ὁ Ζολά θεωρεῖται σήμερὰ ὁ ἀνώτερος Γάλλος μυθιστοριογράφος, — δὲν εὐτύχησαν ποτέ τους νὰ πωλήσουν τόσα, γιὰτὶ δὲν ἔτ' ὅ,τι κι' αὐτῶν τὰ βιβλία νὰ συνδυάζουν μεγάλη Τέχνη μὲ μεγάλο σκάνδαλο καὶ μόλις πραγματοποιήσαν τὸ ἐμπορικὸ ὄνειρο τοῦ Ζολά, νὰ ζοῦν δηλαδὴ ἀνθρωπινά. Ἄλλοι ὅμως, ἐπίσης μεγάλοι, δὲν πραγματοποιήσαν ὅ,τι εἶπε ὁ Ζολά, καὶ πέρασαν ὅλη τους τὴν ζωὴν φτωχοί, δυστυχισμένοι, ἄρρωστοι, πότε σὲ μιὰ τρώγλῃ καὶ πότε σ' ἕνα νοσοκομεῖο. Τὸ ξέρετε;

—Τὸ ξέρω, φίθυρισε ὁ νέος ὁ Βερλαιν παραξενεμένος χάριν...

—Μόνον ὁ Βερλαιν; Δεκάδες, ἑκατοντάδες, χιλιάδες καλλιτέχνες σὺν κόσμῳ, καὶ σ' ὅλες τὶς ἐποχές, ἔζησαν ἔτσι. Μερικοὺς ἢ δόξα τοῦς χάϊδεκε κι ἀπὸ ζῶντας ἠδιόφορο! κι' αὐτοὺς ἀκόμα ἡ Πείνα μὲ τὸ σκελετωδικο χέρι τῆς τοῦς ἄρπαζε ἀπὸ τὸ λαμβό. Αὐτὸ πρέπει νὰ ξέρῃ καὶ νὰ χῇ ὅ,τι ὅφει του κάθε φτωχὸς νέος πὸς θάπορᾷσῃ ναφοσιωθῇ σὴν Τέχνῃ. Καὶ νὰ μὴ τὸν παφῶνῃ τὸ φάσμα τῆς Πείνας. Θὰ πεινᾷσῃ ἂν θέλῃ νὰ γίνῃ μεγάλος. Ἀλλοιῶτικα δὲν γίνεταί! Κι' ἂν ὄχι ὅ,τι ὅλη του τὴν ζωὴν, θὰ πεινᾷσῃ τοῦλάχιστο σὴν ἀρχή, ὅσο νὰ γίνῃ γνωστὸς καὶ νὰ μὴν ἔτ' ὅ,τι νὰ κερδίξῃ ἀπὸ τὰ ἔργα του. Μπῆκε σὴν Τράπεζα, στὸ ἐμπορικὸ Γραφεῖο, στὸ Ὑπουργεῖο, στὸ Σιδηροδρόμο; Χάθηκε! Γιατὶ πραγματικῶς δὲν μπορεί κανεὶς νὰ δουλέψῃ δυὸ κυρίες. Τελοςπάντων, παιδί μου, Τέχνη καὶ Πείνα εἶναι τόσο στενὰ ἐνωμένες, ὥστε πολλοὶ ἐφθάναν νὰ ποῦν

πὼς ἡ Πείνα γεννᾷ τ' ἀριστοτεχνήματα. —Τὸ ἔχω ἀκούσει, φίθυρισε ὁ νέος, τὸ λέει κάποιος κι' ὁ Μπαλζάκ.

—Κι' ὁ Μπαλζάκ κι' ἄλλοι πολλοί. Τελευταῖα ἀκόμα στὸ Παρίσι, κάποιος ἐπρότεινε νὰ ὑποστηρίξῃ, νὰ δοθῇ ὀλιγωρὸς τὸ Κράτος τοῦς φτωχοὺς νέους πὸς ἔχουν ταλέντο, —νὰ σὺν καὶ σένα τώρα, — ὥστε νὰ μὴ τὸ θυσιάσουν σ' ἄλλες δυσπορίστους ἐργασίας καὶ ζημιώνεται ἔτσι ἡ Γαλλία κι' ὁ κόσμος. Καὶ σὴν συζήτησι πὸς ἀκολούθησε γιὰ νὰ δοθῇ ὁ καλύτερος τρόπος ἐφαρμογῆς αὐτοῦ τοῦ ὀραίου σχεδίου, δοτῆκε ὁ Παῦλος Μπορζέ, ὁ Ἀκαδημαϊκός, καὶ φώναξε: «Ἀφήστε τα! Οἱ νέοι πὸς ἔχουν ταλέντο, δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τέτοια ὑποστήριξη. Ὅσο φτωχοὶ κι' ἂν εἶναι, θὰ ζήσουν ὅπως ἔζησαν ὅλοι οἱ φτωχοὶ καλλιτέχνες τοῦ κόσμου. Ἀς πεινάσουν! Ἡ Πείνα εἶναι τὸ μεγαλύτερο Σχολεῖο καὶ τὸ δυνατότερο κίνητρο τῆς Τέχνης. Ἀν χορτάσετε αὐτὰ τὰ παιδιά, ἂν τὰ ἐκασφαλίσετε, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τεμπελιάσουν καὶ νὰ μὴν κάμουν τίποτα σὴν ζωὴ τους. Θέλετε ἀλήθεια νὰ γίνουν μεγάλοι; Ἀφήστε τα νὰ πεινᾷσθουν, νὰ παλίσουν, νὰ πεινάσουν!» Αὐτὰ εἶπε ἀπάνω-κάτω προχθὲς ἀκόμα, στὸ Παρίσι, ὁ Παῦλος Μπορζέ.

Ἐδῶ ὁ νέος σηκώθηκε ζωηρὰ, μὲ ἔσφιξε τὸ χέρι κι' ἔφυγε, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξη.

Λέτε νὰ πῆγαινε ἴσα σὴν Τράπεζα νὰ δώσῃ ἐξετάσεις;...

Δὲν τὸ πιστεύω!

Σας ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΟΙ ΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

Ὁ βασιλεὺς Ὀπτιμος ΙΖ' ἄλλαξε πρωθυπουργό. Ὅπως πάντα, οἱ συγγενεῖς κι' οἱ φίλοι τῆς νέας Ἐξοχότητος ἔτρεξαν νὰ ζητήσουν ἀμέσως θέσεις καὶ ἀμύματα. Δυὸ ὀλόκληρους μῆνες ὁ πρωθυπουργικὸς προθαλαμὸς δὲν εἶχε ἀδειάσει.

Κι' ὁ πρωθυπουργός, τόσο γιὰ νὰ δείξῃ τὴν παντοδυναμία του, ὅσο καὶ γιὰ νὰ στερεώσῃ τὸ, κόμμα του, εἶχε κατορθώσει νὰ εὐχαριστήσῃ ὅλον ἐκεῖνον τὸν κόσμῳ.

Ὁ Τουρλουπέν, — ἔτσι ἔλεγαν τὸν πρωθυπουργό, — ἄρχισε νὰ ἀναπνέῃ, ὅταν ἕνα πρωὶ τοῦ ἀνῆγγεσαν κάποιον πρὸς σὲ λίγο τὸν ἔφεραν ἐμπρὸς του. Ἦταν ὁ ἱππότης ντὲ - Λουσταλὼ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος, πὸς ἔλειπε χάριν ταξιδευόντας καὶ μόλις γύρισε κι' ἔμαθε τὴν μεγάλην ἐπιτυχία τοῦ φίλου του, ἔρεψε ἀμέσως νὰ τὸν ἰδῇ.

—Κι' ἐμένα; ἦταν ὁ πρῶτος τοῦ λόγος.

—Διάβολο! ἔκανε ὁ Τουρλουπέν. Εἴχαμε τόσον καιρὸ νὰ μάθουμε νέα σου, πὸς σὲ νόμιζα πεθαμένο... ἢ πλούσιο. Ἀλλῶς τε δὲν εἶχες φύγει γιὰ νὰ πλουτίσῃς;

—Νὰ πλουτίσω. Ἐτρεξα τοῦ κάκου. Δὲν μπόρεσα νὰ κάνω τίποτα. Κοντολαχτῆς, γυρίζω μὲ τὴν ὕβρις μου πολὺ καλὴ καὶ τὰ δόντια πολὺ γερὰ. Ἐ, λοιπὸν ποῖα καλὴ θέση θὰ μοῦ δώσῃς τώρα;

—Δὲν ἔχω καμμιὰ, ὅλες εἶναι πιναμένες.

—Ὅστε δὲν μπορείς ἢ καλύτερα δὲ θέλεις νὰ κάνῃς τίποτα γιὰ μένα;

—Μὰ ναί! Θέλω! Καὶ νὰ πὸς μου ἦρθε μιὰ ἰδέα. Τί θάλεγες ἂν διορίζουν στὸ παλάτι μὲ τὸν τίτλο τοῦ Μεγάλου Θαλαμηπόλου τῶν βασιλικῶν γατῶν;

—Καλέ, τί εἶν' αὐτὰ πὸς μου λές;

—Θὰ ξέρεις βέβαια πὼς ὁ ὀφθαλμὸς μου Κύριος ἔχει μανία μὲ τίς γάτες. Τώρα, στὸ παλάτι ὑπάρχουν εἴκοσι δύο γάτες, ἢ μιὰ πρὸς ἑκατὸ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Τίς ἐμπιστεύομαι σὲ σένα, ἔτσι γιὰ νὰ δοῦμε πρόφασι νὰ παίρνω μερικὲς χιλιάδες τάλληρα τὸ χρόνο.

Θὰ μοῦ ἄρεσε ἀρκετὰ αὐτό. Μὰ τί δουλειά θὰ κάνω;

—Τίποτα περισσότερο παρὰ νὰ εἶσαι πρόθυμος σὲς διαταγὰς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, πὸς συχνὰ ἐπισκέπτεται τίς γάτες του καὶ παίρνει πότε τὴν μιὰ καὶ πότε τὴν ἄλλη στὰ διαμερίσματά του. Ὅλα τάλλα εἶναι δουλειά τῶν εἰδικῶν ὑπηρετῶν πὸς θὰ εἶναι ὑπὸ τὴν διεύθυνσή σου.

Ὁ Λουσταλὼ συλλογίστηκε μιὰ στιγμή.

—Καλὰ, εἶπε, δέχομαι. Καὶ γελώντας ἐπρόσθεσε:

—Διάβολο! Εἰπὸς πὸς κινήγησα τίγρεις, δὲν μπορῶ παρὰ νὰ διευθύνω καλὰ τίς γάτες.

—Ὡραία! Ἐλα πάλι, ἄδριο. Θάχω μιλῆσαι στὸ βασιλεῖα.

Τὴν ἴδια μέρὰ ὁ Πρωθυπουργός εἶπε στὸν Κύριό του:

—Μεγαλειότητά, φοβάμαι πὼς οἱ ὀφθαλμοὶ ὑπάρχεις, πὸς τόσο ἀγαπᾷ ἡ Μεγαλειότης σου, δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενη περιποίηση.

—Ἀλήθεια, πρέπει νὰ φροντισοῦμε, εἶπε ὁ μονάρχης σμίκνοντας τὰ φρύδια.

—Εἰπὸς προσωπικῶς, δὲν μπορῶ ἐξ αἰτίας τῶν ὑποθέσεων τοῦ κράτους, πὸς ἀπαιτοῦν ὅλο μου τὸν καιρὸ. Μὰ γιὰ τὴν ἐμπιστευτικὴ αὐτὴ θέση ἔχω στὸ νοῦ μου ἕνα φίλο μου, τὸν ἱππότη ντὲ Λουσταλὼ, κύριο ὅπως πρέπει, πὸς μὲ

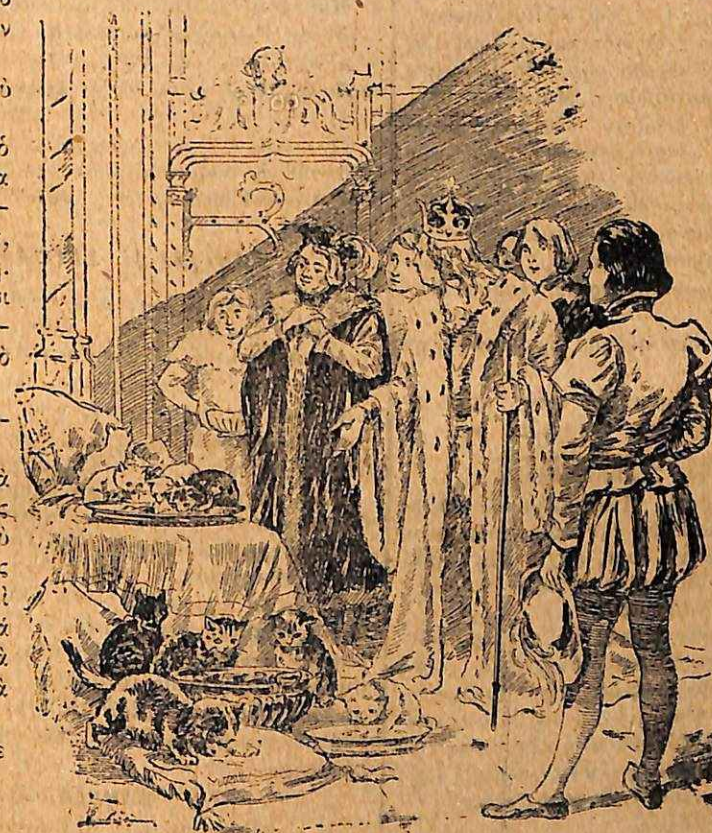
τοὺς λεπτοὺς τοῦ τρόπου δὲν μπορᾷ παρὰ νὰ εἶναι ὁ πιὸ κατάλληλος.

—Ἀς γίνεαι ἔτσι, συγκατατέθηκε ὁ βασιλεὺς.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρὰ, ὁ Μέγας Θαλαμηπόλος τῶν βασιλικῶν γατῶν ἀνελάμβανε τὰ καθήκοντά του.

Ἡ πρώτη του φροντίδα ἦταν νὰ γνωρίστῃ μὲ τοὺς ὑποταμένους του. Οἱ ὑπηρετὲς τοῦ παρυσίου τὴν μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη τίς γάτες. Ἦταν μαύρες, ἄσπρες, κόκκινες, σταχτιές, μὲ δούλες, ἀπ' ὅλα τέλοςπάντων τὰ χρώματα γάτες κι' οἱ περισσότερες πανούργες, ὀξυθυμὲς κι' ἐκδικητικῆς.

Ὅλο αὐτὸ τὸ κοπάδι κατοικοῦσε μέσα σ' ἕνα εὐρύχωρο δωμάτιο, ἐπίτη-

*—Βλέπετε, κύριοι! Δὲν πεινοῦν κι' ὅμως... (Σελ. 389, στ. γ')

δες ἐπιπλωμένο γιὰ τραπέζα, κρεβατοκάμαρα καὶ σάλα τοῦ παιγνιδίου μαζί. Ἀπάνω σὲ μιὰ ψάθα, ἦταν πιάτα διαρκῶς γεμάτα. Στους τοίχους τοῦ δωματίου καναπέδες μαλακοί. Στὴ μέση μικρὲς στοῦς μὲ σκαλίαι σὲς πόρτες κι' ἐνωμένες μὲ κινητὲς γέφυρες. Μόνον ἡ ἐξόδος ἦταν ἀπαγορευμένη. Μὰ πάλι μπορούσαν οἱ γάτες νὰ μαλώγουν, νὰ τρώγουνται, νὰ γρατζουνιῶνται, νὰ κάνουν ὅλα τοὺς τὰ κακρίσια, νὰ χαλοῦν τὸν κόσμῳ.

Ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν Λουσταλὼ καὶ τοῦ εἶπε τὰ λίγ' αὐτὰ λόγια:

—Κύριε, ἐλπίζω πὼς θὰ φανήτε ἄξιος τῆς ἐμπιστοσύνης, μὲ τὴν ὁποίαν σας ἐτίμησα. Οἱ γάτες μου εἶναι φίλες

μου. Αὐτὸ μὴν τὸ ξεχνάτε. Νάχετε λοιπὸν γι' αὐτὲς τὴ φροντίδα, τὴν πρόνοιάν καὶ τὸ σέβας πὸς πρέπει.

—Μεγαλειότητά, θὰ προσπαθῶ... —Τὸ ἐλπίζω.

«Μι, συλλογίστηκε ὁ Λουσταλὼ, ἀπὸ ἔφυγε ἀπὸ τὸ βασιλεῖα. Νάχω πέδας σὲς γάτες. Μήπως θὰ πρεπῇ νὰ τοὺς κάνω ρεβεράντζες καὶ νὰ τῆς φωνάξω κυρίες;»

Υστερὰ ἀπὸ μερικὲς μέρες ὁ βασιλεὺς πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τίς φίλες του τίς γάτες, ἀκρολουθούμενος ἀπὸ τὴν συνοδεία του. Ὅπως σὲ κάθε τέτοια ἐπίσκεψι, ὑπηρετᾷ τὸν ἀκολουθοῦσαν, φέρνοντας πιάτα μὲ ψάρια μόλις ὀγαλμένα ἀπὸ τὴν ἰατρίαν, —ἐν ἀπὸ τὰ πιὸ ἀγαπητὰ φαγὰ τῆς γάτας.

Ἀμέσως ἄρχισε ἕνα κονσέρτο ἀπὸ νιαουρίσματα. Οἱ γάτες, ἀνυπόμονες, τρελλὲς ἀπὸ τὴν μυρουδιά τῶν ψαριῶν, στριμογύγνουν γύρω ἀπὸ τὸ βασιλεῖα ἢ καλύτερα γύρω ἀπὸ τὰ πιάτα. σὰ στρατευμα ἑτοίμο γιὰ ἐπίθεσι. Καὶ μόλις οἱ ὑπηρετὲς ἀφῆσαν χάμω τὰ πιάτα, ὅλες ρίχτηκαν ἀκράτητες κι' ἀχόρταγες, λὲς κι' εἶχαν νὰ φάνε οὐχὶ μέρους!

Κι' ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, κατευχαριστήμενη μὲ τὴν εἰκόνα αὐτὴ, εἶπε στοὺς ἀκολουθοῦς τοῦ:

—Βλέπετε, κύριοι! Δὲν πεινοῦν, καὶ ὅμως καταβροχθίζουν τὰ ψάρια πὸς τοὺς ἔφερα.

—Τὸ κάνουν γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὴ Μεγαλειότητά σας! τοῦ ἀποκρίθηκαν.

Ἀέσαν ὅμως τὸ πρόσωπο τοῦ βασιλεῖα σοβαρευθῆκε. Ἀκούσε νὰ φτερνίσεται τρεῖς φορές μιὰ ἀπὸ τίς γάτες.

Γύρισε ἀμέσως πρὸς τὸ Μεγάλο Θαλαμηπόλο πὸς περιμένα σὴν ἀπαιτούμενη ἀπόστασι, μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι

κι' ἀφωγὸς ὥσπου νὰ εὐδοχήσῃ ὁ βασιλεὺς νὰ δῇ πὼς ἀρίσκειται κι' αὐτὸς ἐκεῖ.

—Κύριε Μεγάλῃ Θαλαμηπόλε, τί ἔχει ἡ Μαύρη καὶ φτερνίζεται;

—Δὲν ξέρω, Μεγαλειότητά... ἕνα ἐλαφρὸ κρύωμα. Θὰ κάθῃ σὲ κανένα ραῦμα.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀποκρίθηκε. Ἡ δυσσάρεσκαια ὅμως ζωγραφίστηκε μεγαλῶτερῃ στὸ πρόσωπό του.

—Βλέπω καὶ τὴν κόκκινη πληγωμένη στ' αὐτὴ, εἶπε γυρίζοντας σ' ἄλλη γάτα. Τί εἶν' αὐτό;

—Γρατζουνιά, ὑποθέτω, Μεγαλειότητά. Θὰ μάλωσε μὲ καμμιὰ ἄλλη.

(Ἐπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΕΠΛΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ", ΤΟΥ 1922

ΕΞΕΠΛΩΜΑ.— δι' όσους τὸ ἀκούουν πρώτη φορά, — ὀνομάζεται εἰς τὸν κύβλον μας ἡ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φίλων μας ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν ἢ ἀγοραστῶν. Τὸ ξεσπάθωμα, ἀρχικῶς, εἰσεκοπὸν ἔχει τὴν ἐξάπλωσιν τῆς Διαπλάσεως καὶ ἐπομένως τὴν διαπαιδαγώγησιν ὅσο τὸ δυνατόν μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ Ἑλληνοπαίδων ἀπ' ἐτέρου τὴν ἐνίσχυσιν τῶν πόθων καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἐξαρτωμένην βελτίωσιν τοῦ περιοδικοῦ. Τοιοῦτόν τὸ Ξεσπάθωμα, οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως τὸ ἀντελαμβάνουν ἀνάκαθεν ὡς καθήκον.

Τώρα ὅμως, ὁ σκοπὸς τοῦ Ξεσπάθωματος εἶναι, ὅχι πλεον ἢ βελτίωσις, ἀλλ' αὕτη ἡ διατήρησις τῆς «Διαπλάσεως». Διότι αἱ περιστάσεις εἶναι τόσον δυσχερεῖς, τὰ εἶδη καὶ τὰ ἐργατικά τόσον ὑπερτιμημένα, ὥστε τὰ ὑπέρογκα ἐξόδα τῆς ἐκδόσεως δὲν καλύπτονται μετὰ τὴν μικρὰν σχετικῶς συνδρομὴν. Μόνον τὸ Ξεσπάθωμα ἐξασφαλίζει τὴν ἀπροσκοπτικὴν ἐκδοσὶν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ εἰς τὸ μέλλον. Οἱ θερμοὶ τῆς φίλοι ἐπομένως, ὅσοι τὴν ἀγαποῦν, ὅσοι τὴν θέλουν καὶ θὰ ἐθεωροῦσαν δυστύχημα τὴν ἐλλειψὶν τῆς, — καὶ ἡ Διαπλάσις κολακεύεται νὰ θεωρῇ τοιοῦτους φίλους ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀναγνώστας τῆς, — πρέπει νὰ ἐξαντλήσουν καὶ φέτος ὅλην τὴν δραστηριότητά, ὅλον τὸν ζήλον, διὰ νὰ ἐγγράψουν ὅσους εἰμποροῦν περισσότερους συνδρομητὰς ἢ ἀγοραστὰς.

Με αὐτὴν τὴν ἐλπίδα, ἡ «Διαπλάσις» δὲν ἤρξησε τὴν συνδρομὴν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ φύλλου.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἀναγνώστε ὅλοι με προσοχὴν τοὺς κατωτέρω Ὁδοὺς καὶ ἀρχίσατε εὐθὺς ἀπὸ σήμερον τὰς ἐνεργείας σας.

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 22ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΠΛΩΜΑΤΟΣ

Α'. — Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπάθωματος εἶναι ἐτήσιος. Θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1921, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν πωλήσει φυλλάδια ἢ ἐγγράφει νέους συνδρομητὰς ἐτησίους, ἐξαμηνίους ἢ τριμηνίους.

Β'. — Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς θὰ λογαριάζονται ὡς διαθεσάντες τῶσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὄψῃ πρὸς τοὺς δι' αὐτῶν ἐγγραφεμένους μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς τῶν. (Ἀλλὰ, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν ὑποτίθεται ὅτι ἐπώλησεν 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἐξαμηνίον, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τριμηνίον, 13 φύλλα· δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα κ.τ.λ.)

Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θ' ἀπονειμθῶν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονειμθῇ πρὸς **Δεκαπέντε** μόνον, ἥτοι ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922, θὰ ἔχουν διαθέσει (εἴτε με ἀγοραστὰς, εἴτε με συνδρομητὰς, εἴτε καὶ με τὰ δύο) τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὅχι ὀλιγώτερα τῶν 520).

Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μετὰ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, **θὰ βραβευθῶν καὶ ὅλοι αὐτοί**, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ ἀνακηρυχθῇ **Κορυφαῖος**· θὰ δημοσιεῖθῃ δὲ εἰς τὴν Διαπλάσιν ἡ εἰκὼν τῶν, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν τῶν. (Ἄν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινῶν ἐνεργούντων, θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ **Κορυφαῖος** τῶν Ὁμάδων).

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖον, πλην τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων τῶν, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδοδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ Βραβευθέντος (ἥτοι μόνον τῶμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομῆς Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ **εἰσὶν ἄλλοι** ἐκ τῶν αὐτῶν).

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὅποια διέθεσαν ἐκείνους· καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ **30 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων**, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως, ταύτης **λεπτὰ 25**. Παραδείγματός χάριν· ὁ διαθέσας 1500

φύλλα, ἂν μὲν εἶναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίας δραχμῶν 45 (150X30) ἂν δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, **δρ. 37,50 (150X25)**.

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1922 θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμισέως τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθῶν, καὶ θὰ δημοσιεῖθῃ ἡ εἰκὼν τῶν, οἱ **εἰκοσιπέντε** πρώτοι κατὰ σειράν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστός πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἑνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιεῖθῃ ἡ εἰκὼν καὶ ὄλων τούτων, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τοῦτου, θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδοδομένων, μετὰ τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ **25 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων**, οἱ δὲ ἄλλοι **λεπτὰ 20**.

Ἐπαινος

Ἐπαινος θ' ἀπονειμθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν τῶν, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδοδομένων, ἀξίας **δέκα** **λεπτῶν δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων**.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1. — Ἐκτός ἐτιμῶν συνδρομητῶν, δύναται τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξ ἑαυτοῦ καθὼς καὶ τριμηνίους. Πῶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται **ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου**.

2. — Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητὰς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἐκαστοτε τὰς διευθύνσεις τῶν καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς τῶν, **ἀνευ ἀναβολῆς**, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3. — Ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, **πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἤδη πληρώσει τὴν συνδρομὴν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος**. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4. — Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀτόμων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ **ἐμβάζοντος** τὸ **ἀντίτιμον συνδρομητοῦ**, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμηνίου ἢ ἐξαμηνίου συνδρομῆς **νέου συνδρομητοῦ**, ἐγγραφεμένου τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπευθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμηνίων καὶ ἐξαμηνίων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα).

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1. — Πράκτωρ τῆς Διαπλάσεως δύναται νὰ γίνῃ καθε συνδρομητῆς ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ἥτοι εὐρίσκων ἀγοραστὰς.

2. — Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, οἱ ὅποιοι τὰ διανεμούν, εἰσπράττοντες συγχρόνως καὶ ἀποστελλόντες ἐμπροσθέν αἰκέριον τὸ ἀντίτιμον. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστήν δὲν στέλλεται, ἐκτός μόνον ἂν ὁ Πράκτωρ ἤθελε προσπληρώσει δέκα (10) τουλάχιστον φύλλα, καὶ ἀποστέλλει συγχρόνως καὶ τὴν διευθύνσιν τοῦ ἀγοραστοῦ, ἐπὶ πλεον δὲ καὶ **40 λεπτὰ δι' ἐξόδα ταῖνας** καὶ ταχυδρομικῶν ἐκαστῆς δεκάδος φύλλων.

3. — Ὁ ἀγοραστὴς **οὐδὲν δικαίωμα συνδρομητοῦ χαίρει**. Οὔτε ψευδώνυμον δηλαδὴ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ, οὔτε εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λαμβάνῃ **δωρεάν** μέρος.

4. — Χάριν ευκολίας, ὅσοι πράκτορες διαθέτουν μόνον ἕως 10 φύλλα τὴν ἑβδομάδα, εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον ὅλων ὁμοῦ, εἰς τὸ τέλος καθε μηνός. Ὅσοι Πράκτορες διαθέτουν ἕως 20 φύλλα τὴν ἑβδομάδα, πρέπει νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον καθε **δεκαπέντε**. Ἀλλ' ὅσοι διαθέτουν ἄνω τῶν 20 φύλλων, πρέπει νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον καθε ἑβδομάδα. Ἐὰν εἰς τὸ τέλος τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν, δὲν ἔχουν στείλῃ τὸ ἀντίτιμον, — ἥτοι οἱ τῆς πρώτης κατὰ ορίαν ἐντὸς ἐνός μηνός, ἢ τῆς Β' ἐντὸς 15 ἡμερῶν καὶ οἱ τῆς Γ' ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος, — παύει τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν **ἀνευ εἰδοποιήσεως**, καὶ οὔτε τοὺς συμπεριλαμβανόμενους εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, ἂν δὲν ἐξοφλήσων τὸ χρέος τῶν, μετὰ τὴν ἐκτακτὴν

μα νὰ δημοσιεύσῃ καὶ τὰ ὀνόματά των. — Ἡ Πίστωσις τοῦ ἐνός μηνός, τῶν 15 ἡμερῶν ἢ τῆς μιᾶς ἑβδομάδος, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς σχετικῆς παραγγελίας των. Ἐὰν δὲ ζητήσουν **προηγούμενα** φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστὰς των, ὀφείλουν νὰ ἐμβάσουν μαζί μετὰ τὴν παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δὲν στέλλονται.

5. — Ἐπειδὴ τώρα τὸ χαρτὶ καὶ τὰ τυπωτικά εἶναι ἀκριβώτατα, ἐπομένως δὲν εἰμπορεῖ νὰ τυπῶν περὶτὰ φύλλα, παρακαλῶ τοὺς Πράκτορας νὰ μὴ μοῦ παραγγέλλουν παρὰ μόνον ὅσα φύλλα εἶναι βέβαιοι ὅτι θὰ διαθέσουν, διὰ νὰ ἀποφεύγουν οὕτω τὰς ἐπιστροφάς.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐννοῶ ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι πάντοτε δυνατόν, ἀφίνω εἰς τοὺς Πράκτορας τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιστροφῆς ἀπωλήτων φύλλων, ἀλλ' **ὑπὸ τοὺς ἑξῆς περιορισμούς**: Α') δὲν δέχομαι παρὰ ἐν 10 ἕως 20 τοὺς ἐκατὸν ἐπὶ τοῦ συνόλου. Δηλαδὴ ὁ διαθέτων 100 φύλλα, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιστρέψῃ ὡς ἀπώλητα μόνον 10 ἕως 20 τὸ πολὺ. — Β') Ἡ ἐπιστροφή τῶν ἀπωλήτων πρέπει νὰ γίνεταί εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνός μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν τοῦ λογαριασμοῦ. Φύλλα τοῦ προηγούμενου μηνός καὶ παλαιότερα δὲν ἐπιστρέφονται. Ἐκτός τούτου, θὰ ἐλαττωθῇ τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς τὸν Πράκτορα στελλομένων φύλλων ἀναλογως τῶν ἐπιστρεφόμενων. Ὁ διαθέτων π.χ. τὸν πρῶτον μῆνα 50 φύλλα καὶ ἐπιστρέφων τὰ 10, εἰς τὸ ἑξῆς θὰ λαμβάνῃ μόνον 40. Περισσότερα δὲν εἰμπορεῖ νὰ λάβῃ, ἐκτός ἂν τὰ παραγγεῖλῃ ἐκ νέου μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ του. — Γ') Τὰ ἐπιστρεφόμενα φύλλα πρέπει νὰ εἶναι εἰς καλὴν κατάστασιν, ἄλλως δὲν γίνονται δεκτά. Μὴ λησμονήτε δὲ νὰ γράφετε τὸ ὄνομά σας ἐπὶ τῆς ταινίας τῶν ἐπιστρεφόμενων φύλλων, διὰ νὰ γνωρίζω ποῖος εἶναι ὁ ἐπιστρέφων καὶ νὰ τὰ ἀφαιρῶ ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν του.

ΚΑΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ. Ἀπαγορεύεται πῶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπάθωματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπάθωματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἰουδήποτε καὶ ἐγγραφεμένου ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἐπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἐκαστοτε συγχρόνως μετὰ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΤΟΥ 1922

Ἀπὸ τὸ **Σάββατον 5 Δεκεμβρίου**, ἡ **Διαπλάσις** εἰσέρχεται εἰς τὸ **44ον ἔτος** τῆς καὶ ἀρχίζει ὁ **29ος τόμος** τῆς **Β' Περιόδου**.

Εἰς τὰ φυλλάδια τοῦ νέου **Τόμου**, — **μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1922** — θὰ δημοσιεύονται δύο συγχρόνως **Θαυμάσια, εἰκονογραφημένα, τετριπτότατα παιδαγωγικά μυθιστορήματα**.

Τὸ πρῶτον ἐπιγράφεται **«ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ»** καὶ εἶναι ἔργον τοῦ περιφημοῦ **Τουλίου Σανσέλ**, τοῦ συγγραφέως τοῦ **«Ερρίκου Δαλλινύ»**.

Τὸ δεύτερον, ἡ **«ΔΙΟΝΥΣΙΑ»** τῆς **Αὐγούστας Λατούς**, εἶν' ἐπίσης **δοῦλον** **τρυφερόν, συγκινητικόν** καὶ **περιπετειώδες μυθιστόρημα, περιγράφον τὴν ζωὴν τῶν ἀνδρακωρύχων**.

Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἀριστουργηματικά μυθιστορήματα εἶναι **κατάλληλα** **ὅχι μόνο διὰ παιδιά**, ἀλλὰ καὶ **κορίτσια**, ἀλλὰ καὶ **δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας**.

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως»

ὡς μένει ἀναύξητη, (16 δρ. διὰ τὸ **Ἐσωτερικόν**, 25 φρ. διὰ τὸ **Ἐξωτερικόν** καὶ 4 δολάρια διὰ τὴν **Ἀμερικὴν**) ἐπίσης καὶ ἡ τιμὴ τοῦ φύλλου, (40 καὶ 50 λεπτά.)

Ἡ **Διαπλάσις** ἐλπίζει ὅτι θὰ **δυννηθῇ** νὰ καλύψῃ τὰ **ὑπέρογκα ἐξόδα** τῆς μόνον διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς **κυκλοφορίας** τῆς, τὴν **ὁποίαν ἐμπιστεύεται κυρίως** εἰς τὸ **ἔσοπάζωμα** τῶν ἀγαπητῶν τῆς φίλων.

Μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ **Ψευδωνύμου** διὰ τὸ 1922 **αὐξάνει** ἀπὸ **δρ. 2**, εἰς **δρ. 3**.

Παρακαλοῦνται οἱ συνδρομηταί, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν **30 Νοεμβρίου**, νὰ τὴν ἀνανεώσουν ἐγκαίρως καὶ ὅσον ἐῖς **ἡμεροῦν** τὰ **χρὺτα** εἰς τὸν ἀποφύγῃ τῆς **μεγάλης σκερῆς ἐγγραφῶν**, ἡ ὁποία δυσκολεῖ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου τὰς τελευταίας ἡμέρας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ **ἐγκαιρὸς ἀνανέωσις** τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς **Εὐριπίδου** τὴν 2 **Νοεμβρίου 1921**
ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ μετὰ τὴν καρδίαν μου ὅσους ἀνανέωσαν τὴν συνδρομὴν τους καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Με βοηθοῦν πολὺ στὸ ἐπίμοχθον καὶ πολυδάπανον ἔργον μου μ' αὐτὴν τὴν προθυμίαν.

Ἀπὸ 1ης Δεκ-μβρίου, **Νεῖλε**, θ' ἀρχίσω πάλιν νὰ δέχομαι κομμάτια γιὰ τὴν **Σ. Σ. Σ.** Ἀλλὰ δὲν ἔ' ἀρχίσω νὰ δημοσιεύω παρ' ἀπὸ τὸ 4ο φύλλο, ἐπειδὴ στὰ τρία πρῶτα θὰ δημοσιεῖθῃ ὁ **Ὁδηγός**. Στὰ φύλλα πού μ' εἰσέρχονται ὡς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ τόμου, θὰ δημοσιεῖθων μερικὰ ἀκόμη ἀπὸ τὰ παλαιὰ. Κρύψω λοιπὸν τὴν ὁρῆσίν σου.

Ἀρεθᾶ, ὁ **κ. Ε. Σ.** εὐχαριστεῖ πολλὰ ἡ δι' ἐλπίδας σου περὶ τῶν **Ἑλληνιδῶν** στὴν **Λογοτεχνίαν** θὰ δημοσιεῖθῃ στὰ **Πρακτικά** τοῦ **Γυναικείου Συνεδρίου** τοῦ τυπώνονταί ὁλοῖνα.

Ὅχι, **Μεγάλη Ἑλλάς**, δὲν ἐλάττωε τὸ γράμμα σου ἐκείνο καὶ σοὺ ἔστειλα τὸ βραβεῖον. Καθε ἄλλο περίμενα παρὰ πῶς στὴν περὶ ἐγγραφῆς τῆς **Ἀλεξάνδρας** τοῦ **κ. Φαίδωνος** θ' ἀνεγνωρίζες τὸν αὐτὸ σου! Ἐστὶν φοβερότατα. Περίεργο! Σὲ εἶχα γιὰ τόσο γενναῖα. Μὴν κἀνῃς λάθος: ὅπως καὶ γιὰ τὰ προτερήματα πού λες πῶς δὲν ἔχεις, ἐνῷ ἐγὼ ξέρω πῶς ἔχεις μετὰ τὰ παραπάνω.

Ὁ **ἀθλητισμός**, Ἀρχικαλαμπουριστῇ, εἶχε ἀρχίσει νὰ κἀνῃ πρὸς τοὺς ἑλληνικοὺς ἀθλοῦντας καὶ στὴν **Ἑλλάδα** ἀλλὰ τὰς ἀνέκοψαν οἱ πόλεμοι πού πῆραν τόσους γυμναστὰς καὶ τὰ παιδιὰ ἔμειναν χωρὶς ὁδηγούς.

Ἐ, ὁπομονή. Πόσα πράγματα, σπουδαιότερα ἴσως, δὲν ἔμειναν πίσω τὰ δέκα αὐτὰ χρόνια τῶν πολέμων.

Καστανὴ Πριγκίπισσα, σοὺ ἐνέκριναν τὸ ψευδώνυμον πού σὺ ἤθελες. Χαίρω πολὺ πού σοὺ ἄρεσαν τόσο τὰ Νέα τοῦ 1922. Ἀλλὰ καὶ ποῖος τὰ εἶδε καὶ δὲν ἐνθουσιάσθηκε; Καὶ ποῖος δὲν τὰ περιμένει μετὰ τὴν μεγαλύτερη ἀνυπομονήσιν;

Εὐχαριστῶ πολὺ, **Διαβολάκι** τῆς **Ἡλιοπούλεως**, γιὰ τὸ γενναῖο ξεσπάθωμα. Ναι, ἐλογιαρίσθη εἰς τὸ νέον. Ὅλοι σου αἱ παραγγελίαι ἐτελεσθήσαν. Φαντάζομαι τι θὰ γίνῃ μετ' ἀναισθητοῦ χρόνου!

Συμφορὰν Σύμβολον, εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ γιὰ τὰ ἐνθουσιώδη πού γράφεις. Δὲν ξέρω γιατί αὐτὸν τὸν καιρὸ, τὰ ταχυδρομεῖα εἶναι ἄτακτα. Πολλοὶ φίλοι μου παραπονοῦνται ὅτι λαβαίνουν τὸ φύλλο ἀργότερ' ἀπὸ τὴν συνήθειαν, ἐνῷ ἐγὼ δὲν στέλνω τὴν τακτικὴν ἡμέραν. Μόνο τὰ δύο προηγούμενα

ἀργήσαν λίγο νὰ τυπωθῶν. Γιὰ ναντιμετωπίσῃ τὴν κατάστασιν, ἀπὸ τὸ νέο ἔτος, θὰ κάμω τὸ ἑξῆς: θὰ τυπῶν τὸ φύλλο μου ἀπὸ τὴν **Τετάρτη**. Κι' εἴτι, ὡς τὸ **Σάββατον**, θὰ τὸ ἔχουν ὅλοι οἱ συνδρομηταί.

Ἐστεῖλα, **Βιδυνὸ Γερράκι**. Πῶς θὰ κἀνῃς τὰ μαθήματά σου. Ἐπειτα θὰ με διαβάξῃς. Κι' ὅταν σοὺ μὲνῃ καιρὸς, θὰ μοῦ γράφῃς. Ἐστὶν πρέπει νὰ γίνεταί.

Ἡ Ἀπεραντὴ Γαλήνη μοῦ γράφει: «Καθε φορὰ πού λαβαίνουμε τὸ φύλλο σου, τὸ τι γίνεταί δὲν περιγράφεται! Γέλια, φωνές, τραγῆματα, μιλάματα... Μὰ, θαρρῶ, κανένα περιοδικὸ στὸν κόσμον δὲν σκορπᾷ τόση χαρὰ, τόση ἀπόλαυσιν. Ἐσέεις, δὲν ἀφίνω οὔτε μιὰ λέξιν σου ἀδιαβάστη...» — Γιὰ τὸν **κ. Albert Bonus** πού σε ρώτησε ἡ φίλη σου, πῶς τῆς πῶς ἡ διευθύνσις του εἶναι: **Alphington, Exeter, England**.

Μάγε **Αντριωτᾶ**, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ νέο συνδρομητῇ καὶ σοὺ εὐχομαι περαστικά. Τὸ ἐρχόμενο γράμμα σου ἐλπίζω νὰ μὴν εἶναι γραμμένο σὲ χροσθὶ μετὰ καὶ μετὰ πενοκέφαλο κατ' ἐπὶ ὀνοματίου πυρετοῦ. Καὶ τὸ περιμένω ἀνυπόμονα γιὰ νὰ μάθω πῶς ἔγινες καλὰ, καλὰ.

Ἐλαβ, **Σερ Ραβεγγάρ**, καὶ ἐνέγραψα τὸν καινούργιον μα: φίλο. Σ' εὐχαριστῶ πού ἐργασάσθε σήμερα νὰ με βοηθήσ

